

Chúng ta đã bước vào tháng 11 là bước vào Mùa Tâm nên những trong hoàn cảnh khó khăn như hiện nay có lẽ chúng ta thấy khó mà tâm, có gì đáng cho chúng ta tâm đâu? Nhưng nếu đang mất việc làm, có những người gặp khó khăn về kinh tế, mất sức khác phải phải, lo sợ không biết tiếp tục lại sẽ đi về đâu. Thế thì, trong hoàn cảnh khó khăn mà chúng ta vẫn có thể tâm mà là điều đáng nói vì tâm không phải là câu nói đầu môi chót lưỡi mà là một thái độ cảm tử, một tinh thần bất khuất. Thái độ cảm tử hay tinh thần bất khuất là nhìn vào sự việc với cái nhìn tích cực, trông thấy những gì mình còn và mình có hơn là những gì mình không có hay mất mát. Người tiêu cực hay bị quan thì lúc nào cũng chỉ nhìn thấy những gì mất mát hay những mất mát của mình và vì vậy thì lòng bất khuất.

Một đứa con được cha mẹ cung phụng cho đầy đủ, không thiếu gì cả, rồi một hôm không có thức ăn hay không có món đồ chơi mình thích, em đó than phiền, khó chịu, giận dữ... hơn cha mẹ lo lắng làm phiền vì có đứa con như vậy. Một người cha mẹ được vợ lo chăm sóc tận tâm tận tình nhưng một hôm vì buồn hay đau ốm, cảm lạnh không có sự chăm sóc mà người cha mẹ thì tức giận hay khó chịu thì đó không phải là một người có tinh thần bất khuất. Chúng ta được hưởng bao nhiêu ân phúc mà không tạ ơn Chúa, đến khi gặp khó khăn lại than phiền, oán trách thì đó là tinh thần bất khuất. Chính vì vậy mà tinh thần cảm tử và lòng bất khuất trong hoàn cảnh khó khăn mà là điều quý.

Trong quyển sách *Ngôi Đền Bà Hồn Phúc* nói về cuộc đời của một thiêu phu Đền Hàn, tác giả kể lại một biến cố đau thương trong đời bà khi chồng chết, con chết, không còn chỗ dựa. Bà cầu nguyện và than với Chúa, “Chúa ơi, con mất tất cả: mất chồng, mất con, mất nhà cửa, không còn gì cả...” Đang khi cầu nguyện như vậy thì bà được nghe những lời như sau của Chúa đến với bà như sau, “Con ơi, con nói con mất những thứ đó sao? Con có ra đi với những thứ con có không? Nếu con ra đi không có những thứ đó thì sao con gọi là mất tất cả?” Đây cũng là câu hỏi chúng ta cần đặt ra cho mình trước những mất mát trong đời sống.

Thánh Kinh ghi lại câu chuyện của một người tên là Gióp. Ông được Chúa ban phước cho giàu có và có 10 người con. Nhưng trong cùng một ngày sụp đổ, thiên tai xảy đến liên tiếp, hủy hoại hoàn toàn gia sản và cả 10 người con đều chết. Trước hoàn cảnh đó, thay vì oán trách Chúa, ông Gióp đã nói, “Tôi trẫm trung lòng và tôi cũng sẽ trung mà vậy. Chúa đã ban cho Chúa lại cái gì, đáng ca ngợi Danh Chúa.” Vì vậy mà chính bản thân ông sau đó bị bệnh ung thư từ đầu đến chân và vì ông xúi ông hãy phụng bái Chúa và chết đi. Ông Gióp đã nói với vợ như sau, “Phước mà tay Đấng Chúa Trỗi ban cho chúng ta, chúng ta lãnh lấy, còn tại hạ mà tay Ngài giáng trên chúng ta lại chỉ nên lãnh lấy sao?”

Đó thật là một tình thân cảm tử và bất tận thật sự. Có lẽ Bên sự cho rằng, thánh nhân, vĩ nhân mới làm như vậy này, tôi chỉ là người phạm tội u đui làm sao xử sự như vậy được? Vâng, thì chúng ta không phải nghĩ như vậy được như nó đòi hỏi một lòng tin mãnh liệt vào Thiên Chúa và đó chính là điều chúng ta cần có hôm nay. Quý thánh gia đang nghe câu chuyện Phúc Âm của chúng tôi đang trình phát thanh Tin Lành và khi nói đến Phúc Âm là chúng tôi muốn nói đến Thiên Chúa và điều đó chính là Thiên Chúa. Chúa Giê-xu. Đức tin nơi Chúa Giê-xu là Con Trời giáng thế sẽ giúp đem chúng ta ra khỏi những đám mây đen tối của cuộc đời và dù khi phải sống trong những hoàn cảnh đen tối, đức tin nơi Chúa Giê-xu sẽ giúp chúng ta có cái nhìn toàn diện và sẽ có thể tiếp tục sống với tình thân cảm tử và lòng bất tận.

Đưa con sự bất tận của mẹ khi lên lên lúc như đức cha mẹ dạy dỗ và khép vào kỷ luật. Một ông thầy khó là một ông thầy giúp học trò học đức như vậy. Tôi nghĩ như vậy và như vậy nhà điều trị tâm thần, những học viên, những người chỉ huy mà chúng ta thấy như quá nghiêm khắc. Thiên Chúa đặt chúng ta vào những hoàn cảnh khó khăn để dạy dỗ chúng ta nên người. Chúng ta cần sống với lòng bất tận hơn là than phiền oán trách. Và chúng ta cần nhìn lại những gì mình đang còn và đang có hơn là những gì mình đã mất để thêm lòng bất tận Chúa.

Nhà sĩ Vũ Đức Nghiêm là một trong những người đã sống trong nhiều trại giam sau năm 1975. Trong những ngày lao tù đó, nhà sĩ đã viết Ca Khúc Tội N và Tôn Vinh. Ca khúc này cho chúng ta thấy một tình thân bất tận thật sự của một người kinh nghiệm tình yêu của Thiên Chúa đối với Ngài trong an bình sung sướng cũng như trong hoàn cảnh khó khăn. Tôi mong đó cũng là tình thân bất tận của mẹ chúng ta trong mùa Tội N năm nay.

Ca Khúc Tội N Tôn Vinh

Lời và nhạc của Vũ Đức Nghiêm

1. Xin tội N Chúa đã ban cho tôi một đời tôi do.
Xin tội N Chúa đã ban cho tôi ngày tháng lao tù.
Xin tội N Chúa dù đời sống đời có lúc gian truân, đời đời lòng sám hối ăn năn.
Tội N Thiên Chúa không lời oán than.

2. Xin tội N Chúa đã ban cho tôi một thời hoa niên,
Gia đình đầm ấm, sống vui yêu thương, ngày tháng êm đềm.
Xin tội N Chúa với mẹ tôi đời Chúa đã cho tôi, dù một ngày nhọc mệt tay xuôi,
Hơn tôi ca hát tội N Chúa thôi.

Đáp khúc:

Tôn vinh Giê-xu tội N Chúa tôi,
Trong cơn đau thương dòng nước mắt trôi,
Trong cơn hoàn cảnh, người tù cay đắng trong đời.

Trong cơn phong ba dòng sông cuộn trôi, nỗi lòng tôi Giê-xu hồn tôi thảnh thơi,
Tâm hồn nhàn nhàn, tràn ngập niềm phước trên trời. Xin tôn Chúa dệt đời tôi qua chông chênh nguy nan.

Xin tôn Chúa giúp tôi yên vui dù trong cơn hàn.

Xin tôn Chúa dù ngẫm đi bất bực vụ oan,

Nguyện cầu Ngài cứu giúp lo toan.

Tôn, tôn vinh Chúa, trong lòng hân hoan.

3. Xin tôn Chúa xót thương thân tôi là kẻ tội nhân,

Trên thập giá chết thay cho tôi trỗi dậy sống.

Xin tôn Chúa vui mừng điếu Chúa đã cho tôi, dù mặt ngày nhem mặt tay xuôi,

Hồn tôi ca hát tôn Chúa thôi.

Mục sư Nguyễn Thị

Chánh Trưởng Trình Phát Thanh Tin Lành